

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 236.568 van 29 november 2016  
in de zaak A. 215.624/XIV-36.374**

In zake :           XXX  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Dirk Geens  
                    kantoor houdend te 2018 Antwerpen  
                    Lange Lozanastraat 24  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :           de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
                    de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke  
                    Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor  
                    Asiel en Migratie  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Carmenta Decordier  
                    kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker  
                    Harlekijnstraat 9  
                    bij woonplaats wordt gekozen

---

*I.       Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 17 april 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 141.094 van 16 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.314 van 22 mei 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Geens, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 oktober 2014 in hoofde van verzoeker onder meer een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2014 stelt verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker werpt in een eerste middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten “zonder termijn” betreft en dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgeworpen dat in die beslissing niet wordt gemotiveerd waarom geen termijn werd opgelegd terwijl de mogelijkheid bestond een termijn op te leggen van zeven of nul dagen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schijnt in het bestreden arrest te erkennen dat de motivering voor de termijn van nul dagen inderdaad ontbreekt doch hij acht dergelijke motivering niet noodzakelijk aangezien deze “evident” zou zijn. Volgens verzoeker kan deze stelling niet worden gevolgd omdat, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, niet is aangetoond dat verzoeker “hoe dan ook” niet van plan zou zijn vrijwillig het grondgebied te verlaten en omdat dit evenmin

als evident kan worden beschouwd, enkel omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan één voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wijst op de verplichting van een “afdoende” motivering en laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze kon stellen dat deze verplichting geen toepassing zou vinden, vermits de redenen daartoe niet zijn te beschouwen als evident. Hij acht derhalve de aangehaalde bepalingen geschonden.

### *Beoordeling*

5. Daargelaten de vraag naar verzoekers belang bij een cassatiemiddel dat enkel is gericht tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de vraag of de termijn van nul dagen om het grondgebied te verlaten afdoende was gemotiveerd in het licht van de mogelijkheid ook een termijn van zeven dagen toe te kennen, blijkt dat verzoeker in het eerste middel niet betwist dat in het licht van de formelemotiveringsplicht geen nadere motivering is vereist indien de motieven “evident” zijn. Verzoeker voert enkel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte de motieven als evident heeft beschouwd, waarbij hij laat gelden dat niet is aangetoond dat hij “hoe dan ook” niet van plan zou zijn het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat dit ook niet als evident kan worden beschouwd, enkel omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan één eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Met die kritiek betwist verzoeker in wezen de feitelijke beoordeling van de zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, meer bepaald waar deze laatste heeft geoordeeld dat de redenen voor het niet toekennen van enige termijn om het grondgebied te verlaten evident zouden zijn. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State echter niet in de beoordeling van de zaak zelf te treden. De door verzoeker gevraagde beoordeling behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de eerste rechter.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

## *B. Tweede middel*

### *Uiteenzetting van het middel*

6. Verzoeker werpt in een tweede middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert eerst aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending heeft opgeworpen van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht doch dat dit middel in het bestreden arrest wordt verworpen in algemene termen, zonder concrete motivering. Hij acht daarom artikel 149 van de Grondwet geschonden.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor de beoordeling van de voornoemde beginselen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) verwijst naar “de gegevens van het dossier” en daarbij bijkomende elementen aanhaalt uit het administratief dossier, zoals het gezins- en familielevens van verzoeker en zijn eerdere asielaanvraag, ter onderbouwing van de aanvankelijk bestreden beslissing opdat deze alsnog als “redelijk” kan worden aanzien. Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op die wijze aan voorbij dat alle motieven ter onderbouwing van de aanvankelijk bestreden beslissing moeten worden vermeld in die beslissing zelf en niet in het bestreden arrest.

## *Beoordeling*

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een derde middel de schending heeft opgeworpen van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker heeft in dat middel echter geen afzonderlijke toelichting gegeven over de voorgehouden schending van de voornoemde beginselen, doch zijn toelichting uitsluitend betrokken op een voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert in punt 3.3.2.3 van het bestreden arrest op concrete wijze waarom geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt en uitgaand van die motivering stelt hij in de punten 3.3.2.4, 3.3.2.5 en 3.3.2.6 dat evenmin een schending van respectievelijk de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt. Verzoeker toont niet aan dat enige kritiek uit zijn derde middel onbeantwoord is gelaten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het tweede middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet.

8. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State

als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

Met de verwijzing naar “de gegevens van het dossier” heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geen eigen motivering gegeven aan de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij heeft slechts geoordeeld dat daaruit blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen op basis van een correcte feitenvinding zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd vastgesteld. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verzoekers algemene kritiek dienaangaande beantwoord. Verder mist verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “bijkomende elementen uit het administratief dossier aanhaalt ter verantwoording van de bestreden beslissing, zoals het gezins- en familieleven van verzoeker (zijn ouders, zus, oom, neven, ...) en de eerdere aanvraag van verzoeker”, feitelijke grondslag: in het bestreden arrest komt een verwijzing naar dergelijke elementen niet voor.

Het tweede middel is ongegrond wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

9. Verzoeker verwijst in het opschrift van het middel naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet doch hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden met het bestreden arrest.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

10. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

## *V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding*

11. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoeker als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig november tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| Kaat Leus,         | staatsraad,      |
| met bijstand van   |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**